

köönne ülle nattuke árra kahvatas, ütles ta troostiks seõna jure: „Sinnu laps jáaks siis muidogi eestotsa veel sinnu jure, kuni ma omma tuttava prouaga sia tullen ja sa iissi sedda kallist innimest tunđma saad. Minnu arwates olleks sinnu wannem túttar talle üsna parras ollewad, temmal on üks illus någgu ja passiks heaste sakste rietesse.“

„Kas Õrutat wði?“ küssis emma kohkunud heálega. „Kuiš ma tedda wðin árraanda? temma on jo mo koddohoidja, kui ma wálja tðosse láhbán — ilma temmata ei wðiks ma jo jalga maeast wálja wia ja ka muido woib ta mind igga píddi aidata.“

„Seal woib sul fùl ðigus olla,“ wästas tohter, „ja ma ussun ka, et üks poeglaps mo tuttaval veel armsam saab ollema. Wöttame siis Kristjani. Moh, tulle siis sia, Kristo, lõò musle ka laksu; kas sa tahhad miina liñna, kus igga páew saia, sealihha ja liñnu praedi súakse?“

Pois watas naerdes emma peale, kes sure ðhenaga omma põlle kaapis ja silliitas. „Ei,

auus herra,“ wästas emma, „Kristut ma fùl ei wði árraanda! — temma toob mulle iggapáew nabri pumbast wet, jah ta toob sedda na illusti ja heamelega, kas polle tðosí, Kristo? Teie teate jo iissigi, auus herra, et wet itka maeas tarvis on ja Kristo toob sedda.“

„Moh, se kolmas on jo ka üks pois,“ ütles tohter naerdes, „Mihkel on ta nimmi?“

— „Jah Mikku!“ kostis emma, „ta aitab Kristole wet tua; nad on jo mõlemad veel na wåetimad, et nad üksipâiniš middagid tehitud ei sa; nad toowad wahhekaikaga kahhekesi wet.“ — „Siis sa ei wði Miklut ka mitte anda?“ ussutas tohter naljase naeruga. —

„Miklut fùl mitte! ka on temma omma sündimisest sadik itka se keige parrem laps olnud; ilmaški posle temma párrast sedda keige wåhemadki pahhandust olnud.“

„Küllap meie siis itka ühhe tútreaga peame rahkul ollema,“ ütles tohter, arwates peaaegu ilma nôuta jáawad; „selle neljandama nimme ollen ma árraunnustanud.“ — „Kreeta, hùame meie tedda; temma rištiemma nimmi olli Mar-